

ustregla vsakomur. Vedril nas je njen smeh, njen dvotip.

Zahvaljujemo se za ves trud in delo, saj je resnično dolga desetletja pomenila pravo dušo Češke kočice. Za svoj prispevek slovenskemu planinstvu je prejela zlati častni znak PZS.

Toliko let lahko vzdrži le človek, ki so mu pri srcu gore in narava, v kateri zna poiskati njene čare in lepote. In Anica jih je našla v polni meri, saj je po njej vedno hodila za odprtimi očmi.

Spomin nanjo hranijo jezerski vrhovi, zelene trate, osamelci na vrhah, pobočja in skrito cvetje v skalnih razpokah. Njeno življenjsko delo naj bo spodbuda nam in bodočim rodovom, da bomo sledili njenemu delu v korist planinstva, ko bomo hodili po njenih poteh.

Boštjan Skuber

Antonu Tepini v slovo

Prišel je čas, ko smo se morali 4. marca letos na pokopališču na Blejski Dobravi jeseniški planinci posloviti od enega izmed svojih dolgoletnih uspešnih sodelavcev in ljubiteljev gorā. Veliko prezgodaj nas je zapustil dolgoletni član našega društva **Anton**

Tepina. Težko je bilo to slovo. Prišel je čas, ko se je na pobočju Karavank utrgal plaz, ki je zdrsel v prepad, kakor je zdrsel Tonetovo življenje v neskončnost. Za hrumenjem plazovine nastane mir in neskončna tišina, to je večnost narave — žal je ta del narave veliko prezgodaj doletel našega Toneta.

Ljubezen do gora je imel v sebi že od rojstva. Ob študiju v Ljubljani pa je bil njegov mentor, ki je dodatno prispeval k ljubezni do narave, profesor **Pavel Kunaver.** Po prihodu na Jesenice leta 1946 je kot pripadnik KNOJ spoznal jeseniško okolje in ga takoj vzljubil. Leta 1947 se je zaposlil v Železarni Jesenice, kjer je opravljal vrsto odgovornih nalog; upokojil se je kot sodelavec sektorja Novogradenj.

Že leta 1948 je postal član Planinskega društva Jesenice. Takoj je postal aktiven član v društvu, sodeloval pri elektrifikaciji Vršiča in tudi pri vzpostavitvi telefonske zveze z Vršičem. Nobeno delo mu ni bilo pretežko, zato je v naših planinskih vrstah opravljal veliko odgovornih funkcij. Bil je eno leto gospodar Tičarjevega doma, dve leti gospodar Erjavčeve kočice, dve leti glavni gospodar in dve leti predsednik Planinskega društva Jesenice. Zatem je bil aktiven član Upravnega odbora društva, dolgoletni tajnik društva, član gradbenega odbora za izgradnjo nove Erjavčeve kočice na Vršiču, nazadnje

pa je bil vodja častnega razsodišča v društvu. Ob tej veliki aktivnosti in požrtvovalnosti v društvu ne smemo pozabiti, da je bil kar osem let član AO Jesenice in se je udeležil številnih odprav v Centralne Alpe, Durmitor, Velebit in drugam.

Bil je šest let član Postaje GRS Jesenice, mladinski vodnik, predavatelj na tečajih in seminarjih in še bi lahko naštevati. Za svoje bogato delo v društvu ter širše družbene skupnosti je prejel veliko priznanj. V okviru PZS je prejel bronasti, srebrni in zlati znak, zlati znak PZJ, srebrni znak MV, zlati znak ob 45-letnici PD Jesenice, plaketo ob 75-letnici SPD ter Gregorčičevo plaketo, ki je najvišje športno priznanje Skupščine občine Jesenice. Poleg tega je leta 1959 za svoj prispevek h graditvi domovine prejel medaljo dela, medaljo zaslug za narod, red dela s srebrnim vencem, občinsko priznanje OF ter številna priznanja iz dela v Železarni Jesenice.

Težko je v teh kratkih besedah zajeti bogato in plodno življenje, prežeto z neusahljivo močjo in voljo ter neizmerno človeško toplino in razumevanjem. Težko je najti primerne besede za zahvalo.

Toneta ni več, med nami bo ostal spomin na njegovo delo in na njegove tople, prijazne besede. Vez, ki se je v desetletjih stkala med nami, bo ostala v spomin nanj, na našega planinskega prijatelja. V vznožju naših prelepih gorā je njegov zadnji dom. Široka Mežakla in ožarjene strmine Stola ga bodo vsakodnevno pozdravljali. Želimo, da mu vsako jutro nežna sapica prinese pozdrav vseh nas, ki smo ga poznali, z njim skupaj delali in se skupaj veselili uspehov.

Pavel Dimitrov

V spomin Nežki Fajfar

Vesela in nasmejana je sprejemala čestitke sestre, svaka in drugih sorodnikov za svoj godovni dan. Prav kmalu zatem pa je njen smeh za vedno zamrl.

Nežka Fajfar se je rodila leta 1929 v Škofji Loki, kjer je končala

osnovno in meščansko šolo. Zaposlila se je v Gorenjski predilnici. Željna znanja in izpopolnjevanja je obiskovala različne tekstilne tečaje in postala tekstilni tehnik. V predilnici je do upokojitve opravljala odgovorna dela.

Že v mladih letih so jo pritegnile gore. S svojimi sovrstnicami je po težkem in napornem delu odšla po nove moči v hribe. Nešteto in nešteto krat jih je prehodila. Vključila se je v PD Škofja Loka in prostovoljno pomagala v koči na